

къмъ кръста. Гледа той отъ далечъ: нѣма кръстъ, нѣма волъ.

— Дали пъкъ не ме излъга, — си помислилъ той — Но где се е чуло кръстъ да лъже!

Наближилъ той и що да види: кръстътъ лежи съборенъ на земята, а наоколо оглозгани всички кокали.

— Старъ, не старъ, похапналъ си здраво, бай Кръсто! Но чакай да видя кжде си оставилъ паритѣ, — рекълъ глупавиятъ и назърналъ въ ямата, отъ гдето билъ изваденъ кръста. Тамъ блещѣли жълтици. Напълнилъ глупавиятъ торбата и си отишълъ.

— Е, какво, даде ли ти Кръсто жълтицитѣ? — попиталъ братътъ насмѣшливо.

— Даде ми ги човѣкътъ. Ето, вижъ! — отговорилъ глупавиятъ братъ, показвайки му свѣтящото злато.

Стариятъ братъ гледалъ дълго въ захласъ и най-после се замолилъ:

— Слушай, братко, тебе ти пари не трѣбватъ. Ти, какъвто си съ пари, такъвъ си и безъ пари. Дай ги, моля ти се, на мене! Ще ти дамъ всичката стока. И цѣлия имотъ и всичко, всичко, което ми се пада.

— Бива! — Съгласилъ се другиятъ и му далъ жълтицитѣ. Следъ това подкаралъ добитъка, доволенъ и веселъ, къмъ тучнитѣ пасища. Стариятъ братъ взелъ торбата съ жълтицитѣ и тръгналъ да странствува. Вървѣлъ, вървѣлъ, замръкналъ и спрѣлъ да пренощува въ едно ханче. Презъ нощта влѣзли разбойници въ ханчето, убили алчния братъ, взели му паритѣ и побѣгнали.

Страшна буря се извила. Дъждъ като изъ ведро се изливалъ надъ главитѣ имъ. Гръмотевици цепѣли простора. Разбойниците дълго бѣгали и най-после спрѣли да се подслонятъ подъ сжщия грамаденъ джбъ, гдето глупавиятъ братъ намѣрилъ жълтицитѣ. Забелязали тѣ съборения кръстъ. Надникнали въ ямата. Тамъ блещѣли още жълтици.

— Гледай ти, — казалъ главатарьтъ, — този, когото изпратихме на оня свѣтъ, ето отъ где изровилъ паритѣ. Хайде да ги скриемъ пакъ тука, а когато се забрави за убийството му, ще дойдемъ да ги вземемъ и подѣлимъ. — И тѣ сложили златото на предишното му мѣсто и пакъ поставили отгоре тежкия камененъ кръстъ.

Въ това време гръмъ съ страшенъ трѣсъкъ падналъ върху джба и убилъ всички разбойници край кръста.